

præsenterer i Udvalget. Kun 4 stemte imod: Døcker, Aksel Jensen, Madsen-Mygdal og Pinstrup; to, nemlig Jensen-Kleis og Tesdorpf, var fraværende, og een, Anders Nielsen, Andelsforeningernes Leder, undlod at stemme. Der var altsaa i Raadet et meget stort Flertal for Opretholdelse, og Kontoret blev opretholdt. Man ser, at Andelsselskabernes Formand paa det Tidspunkt ikke turde tage Ansvaret for en Ophævelse af Centralkontoret, og at der kun var fire Medlemmer, der mente at kunne tage Ansvaret derfor. Ordningen blev saaledes fortsat til den 1. Oktober med Afvikling til den 1. December, og den Majs og de Foderkager, som har været nødvendige til at dække Landets Forbrug indtil dette Tidspunkt, er indkøbt af Centralkontoret paa fordelagtig Maade, fragtet hertil paa fordelagtig Maade ved delvis Nedsættelse fra Skibsfartens Side.

Den 5. Juli indtraf der Meddelelser om Udsigt til Stigning i Majspriserne, og fra Centralkontoret gik der efter Forhandling med Indenrigsministeriet telegrafisk Anmodning til det staaende Landbrugsudvalg, hvori dette underrettedes om, at Majs var i stærk Stigning, og at det vilde foreslaa, at Centralkontorets Virksomhed forlængedes udover den 1. Januar, for at det hurtigst muligt kunde tilvejebringe Forsyningen af Majs udover det fastslaaede Tidspunkt. Det staaende Landbrugsudvalg holdt den 9. Juli Møde, men vedtog at udsætte Sagen til den 16. Juli. I dette Tidsrum steg Majpriserne yderligere, indtil den 17. Juli til 17 Kr. — senere fortsattes Stigningen til 21 Kr. —, men den 16. Juli, da Landbrugsudvalget, elleve Dage efter den telegrafiske Efterretning, tog Stilling til Sagen, erklærede et Flertal bestaaende af samtlige, af Landboforeningerne udpegede Medlemmer samt de to Medlemmer Jensen-Kleis og Døcker, at Ordningen burde bringes til Ophør. Ordningen bragtes saaledes i Henhold til den overenskomstmæssige Beslutning, hvorpaa ingen Indflydelse mere kunde øves, automatisk til Ophør fra den 1. Oktober med Afvikling til den 1. December, paa et yderst kritisk Tidspunkt. Jeg tror at turde sige, at hvis Landbrugsudvalget, efter at have modtaget Centralkontorets telegrafiske Henvendelse den 5. Juli, straks havde taget

Beslutning og straks havde meddelt sit Samtykke til Centralkontorets fortsatte Bestaaen i indeværende Høstaar, vilde Spørgsmaalet om Majsens Ombytning nu have ligget adskilligt gunstigere. Hvis jeg for faa Dage siden skulde have talt om dette Forhold, maatte jeg have brugt stærkere Ord, men den Nedgang, der i den allerseneste Tid atter synes at indtræde i Majspriserne, gør maaske, at den Skade, som kunde være forvoldt, noget forringes. Men jeg er ude af Stand til at forstaa, hvorledes og hvorfor det staaende Landbrugsudvalgs Flertal har villet modsætte sig Opretholdelsen af en Ordning, som blev foreslaaet af alle Importører, og som aldeles utvivlsomt — det vil kunne dokumenteres — paa fortrinlig Maade har sikret Landet Tilførsler til billigst mulig Pris i den Tid, den virkede. Hvorfor har de villet modvirke den? Ja, naar man har spurgt dem derom, fra den ene og den anden Side, er det blevet mig sagt, at Svaret til syvende og sidst mandede ud i en klassisk Udtalelse af et Medlem: Det kan ikke nytte, at vi taler derom, for det er nu mit Livssyn! I dette Spørgsmaal om, hvad der var det praktisk rigtige med Hensyn til Sikring af Landets Tilførsel af Majs og af Majs til den billigst mulige Pris, møder man med et — Livssyn. Jeg er bange for, at det kan blive Landbruget og Staten et meget kostbart Livssyn. Jeg gør nemlig opmærksom paa det ejendommelige i, at det staaende Landbrugsudvalgs Flertal samtidig med, at det virker for en Kornordning, hvorigennem det vil fastslaa en Forpligtelse for Staten til Ombytning med Majs for det hele Kvantum Korn, lægger sig paa tværs af den bestaaende Ordning, som gør det muligt for Staten at tilvejebringe denne Majs til Ombytning — paa Grund af et Livssyn.

Ærede Medlemmer har beskæftiget sig med § 13, og nogen Tilslutning er der dydet denne Paragraf, men der er ogsaa fra forskellige Sider gjort Modstand imod den. Det ærede Medlem fra Rønne (Hauge) har sagt, at han ønskede denne Sag frem for Domstolene, fordi der blandt det store Flertal af Landbrugere var en betydelig Uvillie mod dem, der havde overtraadt Kornlovens Bestemmelser. Jeg har jo en ikke ringe Lejlighed til at tale